

PSICHOTRONIKA 2008

Psytechnologijos, 2017 – Darius Mockus

Antras tomas

Turinys

trečias mėnuo.....	2
Garsai iš niekur	2
ketvirtas mėnuo.....	4
Laisvė ir galia	4
Galios rūšys	4
Laisvė ir valia viešpatauti	6
Teisingumas	8
aštuntas mėnuo.....	11
Ar „nemirtini ginklai“ iš tikro nemirtini?	11
XXI a. – psichotroninių nusikaltimų era	13
Kam kuriami proto pavergimo ginklai?	15
devintas mėnuo.....	17
Ko žmonės nenori žinoti	17
Idiotas su mygtuku	21
dešimtas mėnuo.....	24
Monstrum in animo.....	24
Psichotroninis holokaustas.....	26
vienuoliktas mėnuo	30
Nauja tardymo fabrikavimo matrica	30
dvyliktas mėnuo	32
Skepticizmo skurdas	32
Ką rezga žiurkės?.....	33

Garsai iš niekur

Holosonic Research Labs kuriama garsų iš niekur technologija.

<http://www.holosonics.com/technology.html>

Bangos generuojančio šaltinio kryptingumas (siaurumas) priklauso nuo šaltinio dydžio, lyginant su jo generuojamų bangų ilgiu. Girdimo garso bangų ilgio diapazonas yra nuo kelių colių iki kelių pėdų, todėl, kadangi šie bangų ilgiai atitinka daugelio garsiakalbių dydį, garsas sklinda į visas puses. Tik sukūrus garso šaltinį, kuris yra daug didesnis, nei jo generuojamų bangų ilgis, galima sukurti siaurą spindulį. Aišku, gaminti dvidešimt metrų pločio garsiakalbius nėra labai naudinga. Todėl... norint sukurti siaurą garso spindulį sklindantį iš mažo akustinio šaltinio, generuojamas ultragarsas. Garsą girdi tik tie žmonės, į kuriuos nukreiptas spindulys, aplinkiniai jo negirdi.

Ultragarsas, kurio bangų ilgis yra kelių milimetrų ilgio, yra daug mažesnis už šaltinį, todėl jis sklinda labai siauru spinduliu.

Žinoma ultragarsas, kurį sudaro dažniai išeinantis už girdėjimo ribų, yra visiškai negirdimas. Tačiau ultragarso spinduliui sklindant oru, oro savybės iškreipia ultragarsą (keičia formą) lengvai nuspėjamu būdu. Šis iškreipimas sukuria dažnio komponentus, esančius girdimame diapazone, kurį galima tiksliai nuspėti ir todėl tiksliai kontroliuoti. Generavus tinkamą ultragarso signalą, pačiame ore galima sukurti iš esmės bet kokį norimą garsą.

Reikia atkreipti dėmesį, kad garso šaltinis – ne fizinis prietaisas, kurį jūs matote, bet nematomas ultragarso spindulys, kuris gali būti daug metrų ilgio. Šis naujas garso šaltinis, būdamas nematomas, yra labai didelis lyginant su garso bangų ilgiu, kurias jis generuoja. Taigi kylantis garsas yra labai kryptingas, kaip šviesos spindulys.

Dažnai neteisingai priskiriamas vadinamiesiems „Tartini tonams“, metodas, kuriuo naudojant aukšto dažnio bangas generuojamas žemo dažnio signalas, buvo pirmą kartą sukurtas fizikų ir

matematikų, kūrusių povandeninio sonaro technologijas prieš keturiasdešimt metų. Per paskutinius du dešimtmečius, daug kitų bandė (nesėkmingai) panaudoti technologiją, skirtą praktiško garso šaltinio sukūrimui.

Susiejus kruopščią matematinę analizę ir inžinerinį įžvalgumą, Garso Spindulio sistema tapo pirma ir vienintele garso spindulio sistema, sukuriančia neiškraipytą, aukštos kokybės garsą patikimame ir profesionaliame pakete.

2008-03-06, Kaišiadorys

Laisvė ir galia

Galios rūšys

Kituose skyriuose valią apibrėžėme kaip jausmą. Valia yra sąmonės veikimo jausmas. Mes žinome, kad sąmonė esanti kūne turi sugebėjimą veikti ir šis sąmonės veikimas jos pačios suvokiamas kaip valia. Iš esmės sąmonė galėtų veikti ir be jausmo, bet kadangi introjeksija skirta atvaizduoti viską, kas yra svarbu sąmonei, tai atvaizduojamas ir šis sąmonės sugebėjimas veikti. Mes jau žinome, kad jausmas neturi savarankiškos tikrovės, jo prigimtis yra būti ženklui ir nuoroda į kažką kitą, šiuo atveju sąmonės sugebėjimą. Valia nėra savarankiška realybė, skirtingai nuo sąmonės, kuri yra savarankiška substancija.

Sąmonės veikimas reiškiasi trejopai: tai yra sąmonės proto veikimas, sąmonės atminties veikimas ir sąmonės kūno veikimas. Šių trijų sąmonės aktyvumo formų prigimtis gali būti skirtinga, tačiau mums tai nesvarbu. Taigi valios jausmas atsiranda tada, kai sąmonė veikia trim nurodytais būdais. Įsako, liepia nurodo būtent sąmonė, o protas, atmintis ir kūnas yra naudojami sąmonės. Sąmonės dėka žmogus pats save valdo yra pats savo šeimininkas arba ponas. Sąmonės savęs valdymas veikiant, kad galėtum išgyventi ant planetos paviršiaus vadinamas valia. Veikimas susijęs su valdymu, bet tai yra tik savęs valdymas. Sąmonė pati save valdo, kad galėtų išlikti aplinkoje.

Toliau kaip yra su galia? Galios sąvoka galima analizuoti įvairiuose kontekstuose ir juose ji pasirodo kaip skirtingos prigimties fenomenai. Tai gali būti fizikinė galia, biologinė galia, socialinė galia ir t.t. Fizikoje galia susijusi su realiu energijos kiekiu, kuri yra reali substancija. Fizikoje galia dažnai vadinama stiprumu, nors šiame moksle egzistuoja ir galios sąvoka ir ji išreiškiama specialiomis formulėmis. Pavyzdžiui, galima kalbėti apie gravitacinio lauko stiprumą, elektromagnetinio lauko stiprumą ir t.t. Galima sakyti, kad galia fizikoje yra darbui atlikti reikalingas (arba turimas) energijos kiekis per laiko vienetą. Ir visa tai susiję su realia energijos substancija, realiu galios kvantu. Biologinė galia yra tiesiog kūno fizinės jėgos kiekis, reikalingas bėgant, vejantis grobį arba grumtynėse. Biologijoje galia nėra grynosios energijos veikimas, tai biologinė energija, įsikūnijanti biologinėje medžiagoje, biologiniuose audiniuose, kaip fizikinė energija yra materialaus objekto atributas. Kitokios galios, kaip realaus galios kvanto, nėra – socialinė galia ir žmogaus sąmonės sugebėjimų „galios“ yra tik metaforos.

Klausimas ar galima kalbėti apie proto galią, atminties galią? Protas pagal savo veikimo prigimtį neturi nieko bendra su realia energija.

Pavyzdžiui, ką bendra su galia turi loginė analizė, samprotavimas, dedukcija ir indukcija, paprasčiausias supratimas. Protas nematuojamas energijos kiekiu, bet jis gali būti daugiau ar mažiau efektyvus, greitesnis ir t.t. Tas pat yra su atmintimi. Informacijos kaupimas ir išrinkimas nesusijęs su jokia galia, bet ji gali būti geresnė arba blogesnė. Taip pat ir su pačia sąmone. Ji nėra galios kvantas, jos veikimas nematuojamas energijos kiekiu reikalingu atlikti darbą. Su realia biologine galia susijęs tik biologinio kūno veikimas. Tačiau mėgdžiodant minėtą galios formulę galima kalbėti ir apie proto galią. Proto galia yra „proto kiekis“ reikalingas atlikti kokiam nors darbui per laiko vienetą. Nuo fizikinės galios skiriasi tuo, kad fizikoje kalbama apie realia energijos substanciją, o proto kiekis nėra jokia energetinė substancija. Žinoma forma ta pati ir perkeltine prasme, kaip metaforą, formulę galima naudoti.

Tad sąmonė veikimui pasaulyje reikalingą galią paima iš fizinio pasaulio. Sąmonė pati nėra galia, galios kvantas, bet ji gali naudotis galia. Tai yra vienas iš biologinės rūšies požymių, kad ji sugeba naudotis pasauliu ir įrankiais. Iš kūno sąmonė gauna minimalią galią, kurią galima jungti, taip gaunant primityvią socialinę galią, kurios principas tas, kad kuo daugiau kūnų, tuo daugiau jėgos ir tada galima grasinti mažesnėms grupėms ar pavieniams individams ir reikalauti jų paklusnumo. Tada jaučiama, kad turima socialinė galia. Didesnę galią gali duoti mokslinis protas, kuris geba sukurti techniką išplečiančią fizinę žmonių galią. Ši galia paimama ne iš paties proto, kaip kūno atveju, bet iš pasaulio jį užvaldant. Technikos duota galia dar labiau papildo socialinę galią, nes dabar grasinti galima ne tik kūno fizine jėga, bet ir technika, kuri žymiai efektyvesnė už kūną.

Taigi mes matome kokios skirtingos sąvokos galia reikšmės. Tai gali būti fizikinė galia, biologinė galia, socialinė galia ir t.t. Mes matome, kad iš vienos pusės sąmonės veikimas sutapatinamas su valia, nesuprantant, kad ji yra tik jausmas introjekcijoje. Sąmonės iš valios negalima kildinti, greičiau valia kyla iš sąmonės, kurią mes laikome realia substancija, ir yra tik jos veikimo jausmas. Toliau ar galima tvirtinti, kad pasak Nietzsche, valia sutampa su galia, kitaip sakant ar sąmonė veikdama visada siekia tik galios ar dar daugiau ji pati yra galios kvantas ir visas jos veikimas susiveda į dar didesnės galios siekimą.

Tokią hipotezę turėtume atmesti. Pati sąmonė nėra galios kvantas, veikimui ji tik išnaudoja išorinę galią. Ar galime tada sakyti, kad vienintelis sąmonės veikimo siekinys yra aplinkos galios užvaldymas? Vėlgį tai turėtume paneigti. Nes sąmonės veikime yra daug dalykų, kurie vien į galią nesuvedami. Aišku dėl galios kuriami „socialiniai dariniai“ išnaudojant biologinę galią ir ją sublimuojant, taip pat protas kuria techniką dėl galios, bet tai nėra visas sąmonės veikimas. Aišku galios nuvertinti nereikėtų, nes ji yra sąmonės

išlikimo pagrindas šioje planetoje, galaktikoje ir visatoje. Bet reikia neužmiršti, kad įvaldyta išorinė galia yra ir didelis pavojus, kuriame glūdi technogeninio susinaikinimo galimybė.

Laisvė ir valia viešpatauti

Tvarka kurioje viskas sprendžiama jėga pagrindinis psichologinis elgesį lemiantis faktorius yra valia viešpatauti. Galia vertybė yra ten, kur vienintelis pripažįstamas sprendimo būdas yra jėga. Tokioje situacijoje turėti daugiau galios yra „geriau“, nes turi daugiau šansų išeiti iš problemų nugalėtoju. Tokia situacija daugiau būdinga prigimtinai būklei, primityviausiai visuomenės situacijai, prie kurios šiuolaikinis pasaulis vėl labai priartėjo, atiduodamas pirmenybę tikslų siekimui karinės technikos pagalba.

Tačiau labiau civilizuotai visuomenei jėga kaip sprendimo priemonė nepriimtina. Problemas galima spręsti ne jėga, bet protu ir tokiu atveju dominuoja ne „valios viešpatauti“ principas, bet teisingumo principas, vertinant ne pagal valios viešpatauti vertybes. Libertarizmas tiki vertybių absoliutumu, o valiai viešpatauti būdingas reliatyvumas ir santykinumas. Tam tikra prasme, teisingumo sąvoką galima taikyti ir prigimtinei būklės požiūriu. Jei stipresnis, tai turi teisę turėti. Ateina dar stipresnis ir vėl turi. Libertarizmo teisingumas yra ne toks, jis remiasi teisingumu, kuris susietas su pagrindinėmis vertybėmis: gyvybe, laisve ir nuosavybe (darbu).

Aišku žmogaus fenomeno negalima atsieti nuo galios klausimo. Gyvybė, laisvė ir nuosavybė taip pat yra tam tikra galios apraiška. Bet tai yra prigimtinė galia, kurios pagrindinis tikslas nėra plėstis iki begalybės paneigiant kitą. Kito neigimas prieštarauja teisingumui, todėl nepriimtinas. O loginis valios galiai principas nežino jokios pabaigos ir jokių ribų. Logiškai teisinga turėti galios vis daugiau ir daugiau, nes kuo daugiau tuo geriau, bet gryna logika atitrūkusi nuo realybės, prieštarauja žmogaus išminčiai. Valios viešpatauti idealas yra turėti visą įmanomą galią tuoj pat šią akimirką, kad galėtum nušluoti bet kokią atsiradusią kliūtį. Vien tam, kad ateityje tą padaryti galėtum dar lengviau.

Į galią visko suvesti negalima. Žmogus nėra tik valios galiai zombis, kaip užprogramuotas kompiuteris negalintis atlikti jokios kitos operacijos. Galios begalinė infliacija kaip pagrindinis tikslas žmogų sumenkintų, ir jo sąmonę ir protą. Sąmonė pakyla aukščiau už bet kokią nuogos logikos kalkuliuojančią mechaniką. Teisingumui pagal libertarinę etiką būdingas ne opozijos, karo, bet tapatumo principas. Kitas yra toks pats, man lygus, todėl, kaip ir aš pats, turi teisę būti. Tapatumas pagrįstas žmogiškumu, žmogaus prigimtųjų universalumu, kalbant ne apie formą, bet turinį. Kitas turi tokią pačią sąmonę, tai yra jis, kaip ir tu yra Asmuo, Būtis ir Laisvė. O šiuos dalykus naikinti yra blogis.

Kritikuojant laisvės teoriją laisvės sąvoka gali būti paniojama su galios sąvoka. Šios sąvokos be abejo yra susijusios, tačiau ne identiškos. Akivaizdu, kad žmogaus galia nėra beribė, bet iš to negalima daryti išvados, kad jis dėl šios priežasties nelaisvas. Žmogaus laisvės negalima suprasti tik ekstensyviai, kaip neriboto veikimo erdvėlaikyje. Ir todėl negalima kritikuoti laisvės koncepcijos, remiantis prielaida, kad ji neva tvirtinanti akivaizdžiai neįmanomo dalyko buvimą.

Sąmonė žmoguje įvairiais būdais veikia, o veikimas neišvengiamai susijęs su galios klausimu, nes tam tikra prasme veiksmas yra galios įsikūnijimas. Tad dabar panagrinėkime, kiek žmogaus laisvės klausimas susijęs su galios klausimu. Mes sakėme, kad sąmonės veikimas susijęs su proto valdymu, atminties valdymu ir kūno valdymu. Ir atitinkamai mes galime kalbėti apie proto galią, atminties galią ir kūno galią. Mūsų klausimas toks: ką visais šiais atvejais reiškia sąvoka galia, ir kiek ši sąvoka siejasi su Nietzsches valia galiai.

Kas yra galia – jau sakiau. Ją galima nagrinėti įvairiai. Dabar mes kalbame apie žmogų, žmogaus galią ir, kaip jau minėjome, vargu ar galime ją tapatinti su fizikine negyvosios materijos galios aspektu. Fizikiniu požiūriu galia yra homogeniškos duoties veiksmo ir atoveiksmio santykis, pavyzdžiui, pasireiškiantis fundamentaliose sąveikose kaip energijos arba „jėgos“ stūmimas ir traukimas, kurį galima išreikšti kiekybiškai. Galios, jėgos, energijos gali būti daugiau arba mažiau ir nuo šio „kiek“ priklauso santykių konfigūracija.

Tačiau kai kalbama apie žmogų ir jo santykį su kitais, ar sąvoką galia visais atvejais galime taikyti ta pačia prasme kaip ir negyvajai materijai? Ar kalbėdami, pavyzdžiui, apie proto galią, mes turime galvoje tokį veiksmą ir atoveiksmį, postūmį ir trauką. Akivaizdu, kad proto galia yra kito lygio sąvoka. Prote nėra realios arba materialios veikiančios jėgos arba energijos. Proto funkcionavimas nėra homogeniškas kokių nors fizikinių duočių veiksmas ir atoveiksmis. Kita vertus protą galima „matuoti“, tai yra jis tam tikra prasme turi kiekybinį aspektą, nes jo gali būti daugiau arba mažiau. Tad ar nebus taip, kad proto atveju galios sąvoka vartojama metaforiškai, pasiskolinant šią sąvoką iš kitų sričių.

Protas veikdamas pagal savo prigimtį, o tai kitoks veikimas nei fizikinių duočių (pavyzdžiui, saulės ir žemės sąveika), jis gali būti daugiau arba mažiau efektyvus. Metaforiniame šnekėjime efektyvumo sąvoka sutapatinama su galios sąvoka. Gamtoje efektyvumą galima sieti su galia, galima sakyti: kur daugiau galios, ten daugiau efektyvumo. Bet gamtoje galia susijusi su realia jėga, arba tam tikru kiekiu realios energijos. Tuo tarpu protas nefiziologiniame lygyje nesusijęs su jokia realia jėga ir jokia realia

energija. Protas nėra joks realus galios kvantas. Proto galios sąvokos reikšmė susitelkusi lingvistiniame ir metaforiniame lygyje.

Proto galia reiškiasi kaip efektyvumas pagal savo specifinį unikalų veikimo pobūdį, kuris skiriasi nuo kitų duočių veikimo pobūdžio. Protas veikia kaip aplinkos supratimas, loginis samprotavimas (dedukcija ir indukcija) ir t.t. Visi šie dalykai egzistuoja kalboje ir kalbos vaizduotėje ir, kaip jau buvo sakyta, nėra joks realus fizikinis galios kvantas, jėga arba energija. Kita vertus, negalima sakyti, kad protas negali būti susijęs su realia galia. Protas gali pažinti ir naudotis pažinta materija (galios kvantu) kaip savo įrankiu. Sąmonės-proto santykis su galia yra tik toks, kad ji (t. y. sąmonė) sugeba naudotis aplinka, kurioje veikia įvairios jėgos. Tačiau su pačiu protu galios sąvoka susijusi tik metaforiškai, efektyvumo kiekį sutapatinant su galios sąvoka.

Kalbant apie atmintį galima pasakyti tą patį ką ir apie protą: materijos galia ir atminties „galia“ yra savo esme skirtingi dalykai. Materijai galios sąvoką galima taikyti tiesiogine ir tikrąja šio žodžio prasme, kaip stumiančią arba traukiančią jėgą (energiją). Kuo daugiau energijos, tuo daugiau jėgos, galios. Šia prasme atmintis nėra joks jėgos kvantas ir ji aplinkai neturi tokio poveikio kaip energija. Bet, kaip sakėme, turint galvoje atminties veikimo efektyvumą, galima vartoti perkeltine prasme ir galios sąvoką, nes žmogus su galia yra linkęs tapatinti bet kokį efektyvumą.

Šiek tiek kitaip yra su žmogaus kūnu, valdomu sąmonės. Kūnas yra realus galios kvantas, nes būdamas sudarytas iš aplinkos materijos jis turi tam tikrą energijos ir jėgos kiekį. Aišku, kūno galia minimali, jos yra tiek, kiek minimaliai reikia išgyventi ant planetos paviršiaus. Taigi sąmonė valdo tam tikrą prigimtinę galią ir gali ja naudotis. Pati sąmonė nėra joks galios įsikūnijimas, bet ji gali naudotis aplinkos, taip pat ir kūno, galia ir padedama proto iš aplinkos ji gali užgrobti galios dar daugiau. Taip aplinka tampa pavojingu žaislu sąmonės rankose. Sąmonė pati nėra joks galios kvantas, jos veikimo principas daugiau yra manipuliacinis, ji naudojasi kitu, kad pasiektų savo tikslus.

Teisingumas

Nietzsche norėjo valią galiai padaryti pagrindiniu sąmonės veiklos principu. Kas yra valia ir kas yra galia mes jau žinome. Galios sąvoka teisingai naudojama kalbant apie negyvąją materiją. Tam tikra prasme ją galima naudoti ir kalbant apie žmogų, kai turima galvoje fizinė jėga, išplėsta technikos pagalba. Mes taip pat žinome, kad galia vertybė yra tik ten, kur problemos sprendžiamos jėga, nors ji yra primityviausias sprendimo būdas. Taigi kaip yra su valia galiai. Tai yra, su valia kaip sąmonės-proto manipuliacija maksimaliam jėgos sutelkimui.

Valia, jau ne kartą sakėme, yra sąmonės veikimo jausmas. Pati sąmonė nėra galios įsikūnijimas, jos veikimas pagal savo prigimtį gali būti tik daugiau ar mažiau efektyvus kiek ji valdo protą, atmintį ir kūną. Galios siekimas kaip svarbiausias sąmonės tikslas atsiranda, primityvioje visuomenėje ir primityviame žmoguje, kuris užsiima tik jėgos santykių logine kalkuliacija, ir gyvenime neranda jokio kito tikslo ir prasmės. Viskas atiduodama beribei galios infliacijai ir negatyvizmo principui, nes galia plečiama kito sąskaita, kitą naikinant kaip savarankišką asmenį.

Prigimtinės galios žmogus turi nedaug, ją plečia tik atėmęs iš kito. Todėl šis principas yra negatyvumo įsikūnijimas. Etika pagrįsta valia galiai yra kvailumo principo įkūnijimas ir išaukštinimas. Libertarinė filosofija šiam principui priešpastato pozityvų teisingumo principą. Kiekvienam priklauso tik tai, kas jam duota jo prigimties ir darbo. Bet kokia valios galia pagrįsta uzurpacija, nukreipta prieš laisvę, gyvybę ir darbą, yra neteisinga ir neteisėta. Laisvė apibrėžiama kaip sąmonės veikimo būdas, tačiau šis veikimo būdas nėra suvokiamas tik ekstensyviai kaip neribotas veikimas. Toks veikimas būtų įmanomas tik būtybei turinčiai begalinę galią, o žmogus, akivaizdu, toks nėra. Bet iš to neseka išvada, kad žmogus yra nelaisvas.

Bendrai tariant, fizine prasme bet koks veikimas susijęs ir su galia ir nuo jos priklauso. Žmogus yra realus, tikrovės dalis ir tuo pačiu, tariant Nietzsche's žodžiais, galios kvantas, tačiau žmogaus atveju šio galios kvanto pagrindas yra sąmonės laisvė, kuri dėl šios priežasties tam tikru mastu gali reikšti ir ekstensyviame erdvėlaikyje. Laisvei ši minimali galia yra būtina, kad žmogus galėtų reikšti šiame pasaulyje. Tačiau žmogus yra daugiau nei galios gniužulas, veikiantis pagal tokius dėsnius kaip ir negyvoji materija. Žmogaus elgesio dinamika, kurios pagrindas yra laisva sąmonė, negali būti suvesta į jokią aklą nepažįstančią aplinkos mechaniką. Žmogaus veikimas yra sąmonės kūryba, o kūryba nesuvedama į jokią paklusimą išoriniams priežastims.

Žmogus, bent jau kol kas, negali vien sąmonei panorėjus atsidurti bet kokiam visatos erdvėlaikio taške, nors tai nėra neįmanoma, arba su erdvėlaikiu negali daryti ką panorėjęs. Bet vien todėl, dėl jau minėtų priežasčių, negalima sakyti, kad žmogus nelaisvas. Galios ir laisvės sąvokos nėra identiškos. Laisvė yra sąmonės potencija, o galia yra priemonė leidžianti laisvę realizuoti erdvėlaikyje. Jei priemonės nėra, net jei sąmonė veikia tik savyje, ji nepraranda savo laisvės.

Laisvė nebūtinai turi reikšti kaip ekstensyvi kiekybė, laisvės pranašumas aplinkos atžvilgiu yra kokybinis, ir kokybinį pranašumą sąmonei suteikia žmogaus protas. Būtent dėl to, kad sąmonė turi protą, į visas aplinkybių primestas situacijas ir į patį pasaulį, ji gali žiūrėti kūrybiškai. Žmogaus ir bet kokio kito objekto skiriamasis

bruožas yra tas, kad žmogus turi kūrybinę potencialą, kuri niekaip nesuderinama su jokio gamtinio objekto akla inercija ir paklusimu „gamtos dėsniams“. Žmogaus veikla nepaklūsta jokiems dėsniams, nors aišku jiems ir neprieštaruoja. Ir tai yra dėl to, kad žmogaus sąmonė laisva.

2008-04-13, Kaišiadorys

Ar „nemirtini ginklai“ iš tikro nemirtini?

Faktas, kad paskutiniaisiais dešimtmečiais buvo sugalvota sąvoka nemirtini ginklai (non-lethal weapons) ir jie buvo pradėti labai intensyviai kurti, yra gana įdomus psichologinis fenomenas, daug pasakantis tiek apie tokių ginklų užsakovus, valstybę, tiek apie jų kūrėjus, mokslininkus. Ironiškai kalbant, matyt tiek vienus, tiek kitus apėmė sąžinės graužimas – 20 amžiuje kūrę vien tik mirtinus masinio naikinimo ginklus, jie sugalvojo, kad žmones žudyti ir dar masiškai yra negerai, amoralu, todėl reikia ir nemirtinų ginklų, nes pasaulis, visus ar didžiąją dalį išnaikinus, bus pernelyg nykus. Bet kokių atveju nemirtinų ginklų užsakovams žmonių reikia (kokia paguoda mums), jie nenori jų visų išnaikinti. Kitas klausimas, kokių žmonių jiems reikia drąsių, dorų, laisvų, sąžiningų, protingų. Ką į tai gali atsakyti minėtas paskutinių dešimtmečių fenomenas – nemirtini ginklai?

Tai suprasti galima pasiaiškinus, kuo skiriasi tradiciniai mirtini ginklai nuo nemirtinų, kokia vienu ir kitu paskirtis. Skirtumas akivaizdus, bet vis tiek apibrėšiu. Mirtiniais ginklais žmogaus problema sprendžiama amputacija, tai yra visišku pašalinimu, o nemirtinas ginklas skirtas žmogų tik neutralizuoti ir turėti visiškai savo valdžioje. Žmogaus nemirtiniais ginklais visiškai pašalinti nenorima ir tai psichologinis perversiškas tam tikros žmogaus vertės, jeigu šiuo atveju yra prasmė apie ją kalbėti, suvokimo padarinys. Pirmuoju atveju žmogaus gyvybė yra visiškai nuvertinama ir su ja nesiskaitoma, pagarbos žmogui jokios nėra ir tokio požiūrio kvintescencija yra masinio naikinimo ginklų sukūrimas 20 amžiuje. Tačiau vakarų valstybės labai intensyviai paskutinius dešimtmečius, apie 60 paskutinių metų vaizduoja civilizaciją, kultūrą ir tai, pavyzdžiui, su branduolinių bombų naudojimu nelabai derinasi. O ginklų reikia vis tiek, nes juo galima grasinti gyvybei ir kelti žmonėms baimę. Kad ir kiek būtume civilizuoti, vis tiek baimė yra svarbus žmonių valdymo instrumentas.

Taigi nemirtinų ginklų kūrimas rodo, kad žmogus nėra visai nurašomas, bet kaip jau minėjau, tai yra tik iškreiptas perversiškas žmogaus vertės suvokimas. Žmogaus reikia, bet klausimas – kokio žmogaus? Tai suprasime, išsiaiškinę, ką nemirtini ginklai daro. Sakėme, kad jie žmogų neutralizuoja, jo nepašalindami. O kalbant visai tiksliai, jais galima neutralizuoti tas žmogaus savybes, kurios yra neparankios valstybei. Tai yra laisvė, pasipriešinimas, nepaklusnumas, savo interesų suvokimas ir gynimas. Žmogus turi susitaikyti su primestu režimu ir atlikti šio režimo nustatytą funkciją. Nemirtini ginklai visų pirma ir yra skirti neutralizuoti žmonių pasipriešinimą. Šiam tikslui ir kuriamos visokios akustinių, elektromagnetinių ginklų sistemos, kurios neva skirtos valdyti „miniją“,

nors jais visai sėkmingai galima persekioti ir pavienius asmenis, tyliai, niekam nežinant.

Tad ar guodžia mus kiek nors šie „nemirtini ginkalai“, slaptas mūsų „vertės“ pripažinimas? Vargu, nes kalbant visiškai tiksliai šiais ginklais netiesiogiai pasakoma kokių žmonių užsakovams ir kūrėjams reikia. Reikia paklusnių vergų, nesugebančių pasipriešinti autoritariniam fašistiniam režimui. Mechanizmo sraigčių reikia, bet reikia tik kaip sraigčių. Tai nėra asmenybės vertės pripažinimas ir žmogaus teigimas, nemirtini ginklai yra tik dar vienas būdas sunaikinti žmogų, padarant jį vergu. Laisvo ir drąsaus, ar tokio žmogaus reikia dabar konstruojamai naujai pasaulio tvarkai? Nemirtini ginklai yra atsakymas – šiai tvarkai reikia tik vergo.

Ir tai dar ne viskas. Bent kai kurie šių „nemirtinų ginklų“ yra skirti sukelti skausmą, tai yra, kankinti žmogų. O skausmas yra veiksmingiausias būdas palaužti žmogaus valią. Pasirinkimas duodamas toks: arba kęsi nežmonišką skausmą, arba būsi paklusnus vergas. Ginklas nemirtinas, bet kam yra tekę kęsti nepakeliamą skausmą manau supras tokio „nemirtinumo“ veidmainiškumą. Tai tik dar kartą patvirtina, kad vertės žmogui priskyrimas yra apsimestinis, nes gerbdamas žmogų niekas nevers jo kentėti nepakeliamo skausmo. Taigi šiais nemirtiniais ginklais siekiama valdyti žmogų per skausmą, o kai šie ginklai taps vieši, per skausmo baimę. Nesunku numatyti, ką tokių ginklų užsakovai ir jų kūrėjai galės padaryti – jie suvarys žmonių bandą į gardą ir padarys beteisiais galvijais be jokios galimybės pasipriešinti. Valstybei žmogus reikalingas tik kaip skeržiamas galviją ir nemirtinų ginklų projektas tik leidžia suprasti, kokia linkme krypsta dabartinis pasaulis su savo „naująja tvarka“.

Ar nemirtini ginklai iš tikro nemirtini – juk pasirinkimas laisvam žmogui tik toks: arba vergas, arba... lavonas...

2008-08-03, Kaišiadorys

XXI a. – psichotroninių nusikaltimų era

Žmonių sąmonėje valstybės kaip nusikaltėlio suvokimas dar nėra giliai įsitvirtinęs, bet tiesa ta, kad žmonijos istorijoje didžiausi ir baisiausi nusikaltimai buvo padaryti ne pavienių individų ar jų grupių, bet valstybės. Daug ką pasako vien paprastas įsisąmoninimas: karas – nusikaltimas. Tačiau karas dažniausiai vyksta tarp skirtingu valstybių ir toks nusikaltimas yra nusikaltimas prieš kitą valstybę. Tačiau kaip vadinti nusikaltimą, kurį valstybė vykdo ne prieš kitą, bet prieš savo tautą? Karas dažnai nevyksta, bet nusikaltimas vykdomas. Toks žodis yra – ši valstybės nusikaltimą prieš savo tautą galima pavadinti diktatūra. Tad galima sakyti, kad du pagrindiniai valstybės nusikaltimai yra diktatūra ir karas, nors tai nereiškia, kad valstybė nedaro ir kitų nusikaltimų. Akivaizdu ir tai, kad didesni daro ir didesnius nusikaltimus, o mažesnių ir nusikaltimai mažesni.

Atrodė, kad pasibaisėję dvidešimto amžiaus karais žmonės ateis į protą, nusistatymas prieš šiuos du valstybės nusikaltimus buvo gana ryškus, bet dabar matome, kad reakcingos jėgos bando atgaivinti tiek karą, tiek diktatūrą kaip normą, kuriai priešintis yra neprotinga. Taigi karas ir diktatūra yra atgaivinamos kaip įprasta tarpusavio santykių forma, tačiau ne senu pavidalu, bet modifikuotu, pagal naujausius „standartus“, nes nuo senų laikų standartai pasikeitė, atviras amoralumas, atvira agresija arba atviras neprisidengtas cinizmas, nebūtų toleruojamas. Vykdomas karas yra slaptas karas, o įsigalėjusi diktatūra yra slapta diktatūra. Tokiam karui ir tokiai diktatūrai reikia ir slaptų ginklų, tai yra tokių, kuriuos galima paslėpti nuo žmonių akių ir jų daromą žalą paversti nežinia dėl kokių priežasčių atsiradusiais „simptomais“. Tada užtenka pasakyti, kad simptomai nurodo ligą ir kad vykdomas nusikaltimas yra tik tavo „liga“. Ginklai apie kuriuos aš kalbu yra spinduliniai ginklai (directed energy weapons). Galima metų metus žaloti žmogui smegenis mikrobangomis, paskui duoti mokslininkams ištirti degradavusį nuo radiacijos audinį ir tas su rimta mina pasakys: sutrikimo priežastis yra smegenų audinio degradacija. O tai kas šią degradaciją sukėlė niekam neįdomu, ji atsirado savaime nes EM radiacijos niekas nematė.

Tad naujais laikais mes matome naują reiškinį, nusikaltimai diktatūra ir karas yra seni kaip pati žmonija, bet priemonės, kuriomis šie nusikaltimai prieš laisvus žmones yra vykdomi yra naujos. Tad šie nusikaltimai įgauna iki šiol nematytą formą. Valstybė įtvirtina diktatūrą ir vykdo karą prieš žmones, bet vaizduoja, kad nieko nevyksta, panašiai, kaip Orwelo romane: karas yra taika. Vyksta karas, siautėja diktatūra, o visi galvoja, kad gyvena taikoje ir yra laisvi. Gal taip yra todėl, kad spinduliniai ginklai kol kas naudojami tik sporadiškai ir neatsiskleidžiant, ir griebiantis įvairiausių propagandinių taktikų prieš žmones, kurie apie tai žino ir viešai kalba. Televizija ir radiju visi tiki, nors bangų, kuriomis perduodama informacija niekas niekada

nematė. Tačiau kažkodėl žmonėmis, kurie kalba apie prieš juos naudojamą psichotroninį spindulinį ginklą nepasitikima. Nors įrodymų nors vežimu vežk, tiek dokumentų ir patentų, tiek tokių žmonių liudijimų. Viskas yra, reikia tik pasiimti.

Tad mes dabar matome, kad bent vienas iš dvidešimt pirmo amžiaus skiriamuoju bruožu bus psichotroninių ginklų naudojimas ir psichotroniniai nusikaltimai. Visai nestebina, kad nusikaltėliu bus ne kas kitas, o valstybė, kuri senus nusikaltimus galės vykdyti naujomis priemonėmis. Tačiau tiesos niekas nepakeis netgi manipuliudamas kalba ir žodžiais, karas ir diktatūra yra nusikaltimas. Kad tas karas slaptas, kad diktatūra siautėja po „demokratijos“ priedanga, nieko nekeičia.

2008-08-06, Kaišiadorys

Kam kuriami proto pavergimo ginklai?

Aklas mokslo teikiamos naudos garbinimas paslepia jame glūdinčius pavojus, kurie gali būti daug didesni už jo teikiamą naudą. Nauda užmaskuoja jo prigimtinį amoralumą, kurio esmė yra mokslo taikymas ne žmogaus labui, bet prieš žmogų, ir būtent šis amoralumas yra didžiausias mokslo keliamas pavojus. Amoralumo esmė yra ribų skiriančių žmones ir daiktus nepripažinimas, ir mokslas šį apibrėžimą atitinka puikiai. Bet jeigu žmogus ir daiktas mokslui ne riba, kurios nevalia peržengti, tai jis kelia grėsmę žmogaus egzistencijai ir be saugiklių naudojamas gali tapti pražūties priežastimi. Tad jo nauda nublanksta prieš tai, kuo jis tampa pamatytas šiuo aspektu: mokslas yra jėga, galinti šimtus ir tūkstančius kartų padidinti prigimtinį žmogaus amoralumą.

20 a. mokslo buvo peržengta labai svarbi riba – žmogaus proto fizinė riba – pradėjus kurti proto pavergimo ginklus (mind control weapons). Šio proceso amoralumo nepaslėps jokios ideologinės priedangos ir bandymai išsisukinėti, stengiantis pateikti tai kaip teigiamą dalyką, kuriamą žmogaus labui. Iš tiesų, žmogui toks mokslo posūkis bus tik neovergovės priežastis. To nematyti yra neįmanoma ir visuomenės reakcijos nebuvimas yra tiesiog stulbinantis, atrodo, kad visuomenė nesuprastų, kas jai yra ruošiama. O ruošiamas visas komplektas priemonių, kurios padės laikyti kiekvieną žmogų už apynasrio, jei tik nebus imtasi atitinkamų priemonių. Tas komplektas yra labai paprastas – tai minčių bei vaizdinių fabrikavimo technika, minčių bei vaizdinių skaitymo technika ir šnekos perdavimo į galvą technika. Su tokia technika žmogaus prote galima daryti ką tik nori ir nėra jokių apsaugojimo nuo to priemonių. Tai yra „didžiausias“ 20 a. mokslininkų pasiekimas proto pavergimo technikos srityje.

Aiškiau ir būti negali: mokslas yra įžūliai ir akiplėšiškai nukreipiamas prieš žmogų ir naudojamas su tikslu jį pavergti. Ir mokslininkai universitetuose šioje srityje dirba išsijuošę, nekreipdami dėmesio į pasekmes – viskas kas juos domina yra „finansavimas“. Nesvarbu kas ir kam finansuoja, net jeigu tai nusikaltėliai ar būsiami nusikaltėliai, taip sakant criminals in the making. Trumpai ir aiškiai tariant, nusikaltėliams kuriamos priemonės daryti nusikaltimus prieš žmogų, ir tai labai kukliai vadinama nemirtinų ginklų (non-lethal weapons) kūrimu, nesvarbu, kad tai yra kankinimo, fabrikavimo ir terorizavimo priemonės, panašiai kaip ir minėtas komplektas, kurį jau dabar naudoja ar netrukus pradės naudoti „teisėsauga“. Didesnio absurdo dar nebuvo – teisę ruošiamasi saugoti darant nusikaltimus, o minėtieji KANKINIMAS, FABRIKAVIMAS IR TERORIZAVIMAS yra nusikaltimai.

Pagal apibrėžimą, teisėsauga turi saugoti teisę žmonių tarpusavio santykiuose, bet kaip tą galima daryti panaikinant teisingumą

persekiojant nekaltus žmones? Jiems fabrikuojant bylas? Trumpai ir aiškiai – su jais susidorojant? O psichotroninė technika jau dabar leidžia persekioti žmogų be teismo leidimo ir neribotą laiką, net visą gyvenimą, jei reikia, nes nieko vis tiek niekas neįrodys. Kai žmogus bando gintis, pasitelkiamas tradicinis ideologinis triukas, pareiškiamas, kad – vaidenasi... Žmogus tardomas, kankinamas, bet jam – tik vaidenasi... Ką padarys tokia psichotrininė technika, naudojama teisėsaugos, yra akivaizdu – ji sunaikins teisėtą ir teisingą procesą ir žmogų pavers beteisiu galviju, su kuriuo bus galima daryti, ką nori.

Žmonės gali pasakyti NE ir jie turi tą padaryti kuo greičiau. Jei tam nebus užkirstas kelias, tai vienintelis žmogaus prieglobstis, saugojęs jį nuo aplinkinių teroro ir prievartos, bus užgrobtas ir žmogui neliks kur trauktis. Tai filmavimo kamera ne tik gatvėje, tai net neprilygsta filmavimo kamerei žmogaus privačiame bute, tai yra filmavimo kamera žmogaus prote. Dabar valstybę domina ne tik tai, ką tu darai gatvėje, miegamajame ar tualete, bet jiems rūpi net jūsų protas, kas jame vyksta. Žmogus po truputi verčiamas trauktis, ir proto pavergimo ginklų sukūrimas tik rodo, kad trauktis jis turės iki galo, kol neliks kur trauktis ir visas privatumas bus užgrobtas. Nesunku įsivaizduoti, koks tai bus gyvenimas.

2008-08-26, Kaišiadorys

Ko žmonės nenori žinoti

Tokią svarbią artėjančiais dešimtmečiais temą kaip psichotroninis žmonių valdymas pradėsime nagrinėti gal kiek neįprastu rakursu, išskeldami žinojimo ir tikėjimo skirtumo ir jų pagrindinių bruožų klausimą, nes šiais laikais vis dar nesutariama, ar tokių priemonių naudojimas yra žinojimo ar tik saujelės fantastų, kuriančių „sąmokslų teorijas“, tikėjimo klausimas. Akivaizdu, kad šiuo klausimu visuomenė ir pasaulis yra pasidalinę į dvi stovyklas, ir mes pabandysime nustatyti, kaip turėtume šias stovyklas vadinti, žinančių ir nežinančių (nenorinčių žinoti) ar tikinčių ir netikinčių.

Kuo pagrįstas bet koks žinojimas? Kokie yra jo pagrindiniai šaltiniai? Atsakymas savaime suprantamas, visais laikais pagrindinis žinojimo šaltinis buvo žmogaus patyrimas. Jis toks svarbus, kad be jo žmogus neišgyventų; galima net sakyti, kad aplinkinio pasaulio patyrimas susijęs apskritai su žmogaus esme. Patyrimas yra pagrindas, bet ne visas. Kaip žmogus sužino apie dalykus, kurie išeina už jo asmeninio patyrimo ribų? Žmogus naudojami informacijos šaltiniais, kurie yra kitų, kitur esančių žmonių asmeninio patyrimo dokumentas. Savimi, savo patyrimu žmogus abejoja retai, nors galima abejoti šaltinių patikimumu. Bet dažnai šaltinio patikimumą galima nesunkiai įvertinti. Ir šis objektyvus kontekstas leidžia atskirti, kas yra patikima, o kas ne. Pavyzdžiui, išradimo patentas yra pakankamai rimtas šaltinis, o psichotroninę techniką „įrodančių“ patentų yra pakankamai.

O kaip yra su tikėjimu? Tikėjimas paprastai būna pagrįstas patyrimo nebuvimu. Jeigu patyrimas yra, tai jo rezultatas yra žinojimas, o ne tikėjimas, bet jeigu patyrimo nėra, tai informacija gali tapti tikėjimo objektu, kuo mažiau galimybių gauti objektyvių kriterijų, tuo daugiau tikėjimo. Tikėjimo-netikėjimo klausimas gali atsirasti bandant įvertinti informacijos šaltinio patikimumą, kai nėra asmeninio, kokio nors dalyko ar įvykio patyrimo. Galima net sakyti, kad šaltiniais, net jeigu jie patikimi, tikime, nes nėra asmeninio patyrimo, kuris dalyką ar įvykį galėtų paversti žinojimo objektu. Bet tai sunkiau tiems, kurie neturi kartu ir asmeninio patyrimo ir tokie terminai kaip „telepatija“ vis dar skamba juokingai ir neįtikėtina. Tada patartina į problemą pažvelgti plačiau ir stengtis įvertinti problemos mastą.

Ir čia iškyla svarbiausias dalykas – etatinių dezinformatorių iš propagandos ministerijos skleidžiama dezinformacija ir manipuliavimas žinojimo bei tikėjimo kategorijomis. Dabar galime perbraižyti žmonių pasidalijimą į dvi esmines grupes, kad būtų aiškesnė situacija. Čia mes turime reikalą ne su žinančiais ir nežinančiais, bet su bandančiais kažką nuslėpti ir norinčiais tą dalyką atskleisti, išsiaiškinti ir paviešinti. Tarkime, bandančių nuslėpti grupė

yra viršuje, o bandančių, aktyviai arba pasyviai, sužinoti – apačioje. Ką bandanti nusiųpti grupė darytų, kad pavaldi grupė ir toliau skendėtų nežinojime?

Tam tikslui jie pasitelkia į pagalbą manipuliavimą minėtais dydžiais, žinojimu ir tikėjimu. Kaip tai daroma, priklauso nuo situacijos. Aišku, pirmiausia stengiamasi, kad informacija iš viso nepasklistų visuomenėje. Bet čia yra problema, nes, bent iš dalies, neatskleidžiant informacijos apie psichotroninę techniką, jos neįmanoma naudoti. Tad bent kai kurie žmonės net iš savo asmeninio patyrimo žino apie tokios technikos egzistavimą. Taip pat dalis šaltinių yra paviešinta, nors tai, galima spėti, tik ledkalnio viršūnė.

Ką daryti tokioje situacijoje? Kaip ir kuo manipuluoti, kad nesužinotų ar bent sužinojus nepatikėtų? Tai padaryti, kiek mes dabar žinome, nėra taip sudėtinga. Iš pradžių puolamas žinojimo pagrindas, tai yra patyrimas tų žmonių, kurie tiesiogiai yra susidūrę su psichotronine technika. Patyrimą bandoma diskredituoti, o tą padaryti nesunku, kadangi patyrimas apribotas vienu žmogumi ir jo tiesiogiai kitam perduoti neįmanoma, perduoti galima tik kalbą, tampančia antriniu informacijos šaltiniu, o tada iškyla jau minėtas patikimumo klausimas, kurį ir bandoma diskredituoti. Kaip tai padaroma? Kaip diskredituojamas asmeninis patyrimas ir liudijimo pagrindas? Tam pasitelkiama „sutrikimo“ priedanga ir jo patyrimas diskredituojamas kaip netikras ir nepatikimas. Taip norintys kažką nusiųpti manipuluoja visuomene, žinojimu bei tikėjimu. Taip pat puolamas ir platesnis kontekstas ir bandoma sukelti abejonę ir antriniu informacijos šaltiniu.

Bet viskas nėra taip beviltiška. Nors psichotroninio poveikio išaiškinimas gali atrodyti keblus dalykas, kadangi tarp padarinio ir priežasties, naudojant įvairias maskuotės priemones, yra dirbtinai padidintas atstumas, ir tas atstumas sąmoningai gali būti vis labiau didinamas. Padarinys, padarinio patyrimas yra, bet priežasties nematyti, todėl atsiranda proga pakišti kokį nori savo paaiškinimą ir sukelti abejonę net žmogaus asmeniniu patyrimu. Bet situacija nėra tokia bloga, kokia galėtų atrodyti. Kontekstas ir „atvirkštinė inžinerija“ gali padėti identifikuoti tikrąją priežastį, nuplėšiant kaukę nuo visų „pakištų“ ir netikrų priežasčių. Svarbiausia nepasiduoti dezinformacijai ir propagandai, kuri nori sukelti abejonės jausmą net tuo, kas kiekvienam žmogui yra neabejotina – savo patyrimu. Patyrimas yra žinojimo, ar dar daugiau, gyvenimo pagrindas ir reikia neleisti etatiniams dezinformatoriams leisti kompromituoti jį savo išsigalvojimais. Kaip tą padaryti?

Pirma, klausimas, ką persekioja turi identifikuoti nukentėjusį ir problemos mastą. Kitaip sakant, savo patyrimą reikia bandyti susieti

su kitų žmonių liudijimais, kurie yra kitų žmonių patyrimo dokumentas. Tai yra, reikia išsiaiškinti „padarinio“ mastą. Reikia išsklaidyti mitą, kad tai yra tik individuali problema, individuali idiosinkrazija, kaip dažnai bandoma pateikti ir individualiu atveju sumažinti problemos mastą iki juokingo ir nieko nedominančio lygio ir „sąmokslo teorijos“. Padarinio požymiai ir mastas problemos suvokimui yra labai svarbus. Papildžius savo asmeninę patirtį kitų žmonių asmenine patirtimi, galima pradėti ieškoti kitų patikimų šaltinių. Tai yra, žinojimą reikia pabandyti išplėsti, tai yra, individualų žinojimo pagrindą suvisuotinti.

Antra, turi būti iškeltas klausimas – kaip? Kaip tai yra padaroma? Be savo fizinių ir psichinių galių, žmogus naudoja tik techninę galią, ir tęsiant tokią „atvirkštinę inžineriją“, kuria siekiama identifikuoti priežastį, galima daryti išvadą, kad čia naudojamos technologijos. Tad reikia gauti tokias technologijas patvirtinančių patikimų šaltinių. Šaltinis yra kito žmogaus patirties dokumentas, šiuo atveju tai yra mokslininko, tyrinėtojo, išradėjo patirtis. Vienas būdas yra ieškoti duomenų išradimų patentų duomenų bazėse. Tokiais šaltiniais nedaug kas suabejos, nebent iš tokios abejonės turėtų kokios naudos, jei tarkime dirba dezinformacinį darbą.

Galų gale, lieka klausimas – kas? Psichotroninė technika – tai ne šiaip koks kiekvieno buityje pasitaikantis dalykas, kuriuo naudotis gali bet kas. Kas kuria techniką yra aišku, tai mokslininkai ir inžinieriai. Ar neturėtų būti taip pat aišku, kas ją naudoja. Tokia technika šiaip priklauso ginklų rūšiai ir jų bet kas turėti ir naudoti negali. Be to, ir jos kaina turėtų būti nemaža, pavyzdžiui, jei sekimui pasitelkiamos palydovinio šnipinėjimo sistemos ir radarai. Kas valdo ginkluotę yra akivaizdu, tai, bendrai tariant, yra valdžia, oficiali ir neoficiali, kitaip mafija. Taip mes priartėjame prie kito galo, prie priežasties ar galimos priežasties. Aišku, be atvirkštinės inžinerijos, kuri savaime būdama nuosekli ir racionali yra patvirtinimas, reikia ir konkrečių įrodymų.

Šiaip, kaip jau minėjau piktadarį galima nustatyti pagal tai, kas yra kokios nors priemonės savininkas. Pavyzdžiui, ar gali šnipinėjimo palydovo savininkas būti koks nors privatus asmuo, arba privati korporacija. Tokiais atvejais, savininku įprasta laikyti „valstybę“ su visomis jos institucijomis. Bet valstybė yra konkretūs žmonės, todėl jie ir yra laikytini savininkais.

Buvo bandoma šioje situacijoje išskirti dvi grupes: norinčių nusišnepti psichotroninę techniką ir norinčių ją paviešinti. Taigi šis pirmas problemos galas, „priežastis“ ir yra tie, kas nori nusišnepti, ir mes jau analizavome kokių taktikų jie gali griebtis, įsivaizduodami save jų padėtyje, norėdami pasiekti savo tikslą. Jie bando akcentuoti tikėjimo, nepatikimumo momentą, ir naudoja atitinkamas taktikas, ir

pakišinėja sau naudingus paaiškinimus. Tad yra labai svarbu atsilaisyti prieš dezinformacijos ataką ir niekada neabejoti kiekvieno atskiro žmogaus žinojimo pagrindu – patyrimu ir patikimais informacijos šaltiniais. Tikėjimas čia niekuo dėtas.

2008-09-05, Kaišiadorys

Idiotas su mygtuku

Ankstesniuose įrašuose išsiaiškinom, kam skirti „nemirtini“, proto valdymo ginklai – žmonių pavergimui, jų nesunaikinant fiziškai. Taip pat šiek tiek praskleidėm ideologinio mąstymo bruožų uždangą, kuris yra pagrindas tokio beprotiško elgesio kaip kito žmogaus naikinimas. Aišku ir tai, kiek viskas yra susiję su mokslu, jo prigimtinio amoralumu, kuomet jis nukreipiamas prieš žmogų. Pabandėm nustatyti vis labiau plintančio psichotroninio valdymo reiškinio „tikrąją priežastį“ – kuri yra valdžia, nors nebūtinai turėtume painioti su oficialia valdžia. Jos įsipainiojimas neabejotinas, bet tai nereiškia, kad ji yra tikrasis „lėlių šeimininkas“. Tad pats laikas paanalizuoti šią „priežastį“ šiek tiek iš arčiau, visų pirma galios aspektu, nes žmogus valdantis psichotroninę techniką, įgyja labai didelę galią žmonių gyvenimams.

Kaip yra su žmogaus galia buvo pabandyta išsiaiškinti įrašė „Laisvė ir galia“. Pratęsdami diskusiją, pirmiausiai iš naujo apsibrėškime sąvokas. Pirmiausiai, kuo skiriasi tokie sinonimai kaip galia ir jėga. Jų reikšmė yra panaši, bet ne identiška, nes jie nurodo susijusį fenomeną, tik šiek tiek kitokiu aspektu traktuojamu minėtose sąvokose. Galios sąvokoje akcentuojamas potencialus sugebėjimas daryti poveikį, kuris nebūtinai kiekvieną akimirką reiškiasi. Kalbant apie žmogų, jei sakome, kad jis galingas, tai reiškia turi potencialą daryti poveikį, bet tas poveikis nebūtinai visada reiškiasi. Jėga yra vienas iš galios aspektų, nes jėga yra vienas iš būdų daryti poveikį. Bet jėga labiau asocijuojasi su fizine kontaktine jėga, o galia apima daugiau poveikio darymo priemonių, taip pat ir bekontaktinių. Turint galvoje žmogų, galima sakyti dvasinių, socialinių, mokslinių ir t.t. Galia gali būti susiaurinta iki fizinės jėgos naudojimo poveikio darymui, bet gali būti ir platesnė.

Gamtos moksle šios sąvokos taip pat taikomos. Čia jos susijusios panašiai, kaip ir žmonių pasaulyje. Galia daugiau yra poveikio darymo potencialas, potenciali kiekybė, o jėga yra konkretus šios potencialios realizavimas konkrečiu atveju. Galia yra šiek tiek abstraktesnė ir platesnė sąvoka, o jėga konkretesnė ir siauresnė. Galima, pavyzdžiui, sakyti sprogimo galia buvo tokia, ir sproginas objektą paveikė tokia jėga. Dabar grįžkime prie žmogaus. Ką reiškia pasakymas „galingas žmogus“? Kokia potenciali čia turima galvoje ir kur žmoguje ši potenciali lokalizuota? Pirmiausia atsiribokime nuo fizinės sąvokos sampratos. Galia nesuponuoja tiesioginio, kontaktinio poveikio, nes visuomenėje yra ir kitų bekontaktinių poveikio priemonių.

Kas yra žmogus? Tai sąmonė, valdanti kūną, protą ir atmintį. Ar sąmonė realiai yra kokia nors galia arba jėga? Juk vien ji pati negali nei potencialiai, nei aktualiai daryti tiesioginio poveikio aplinkai.

Atmintyje nei galios, nei jėgos taip pat nėra, nes jos paskirtis yra ne poveikio darymas. Pats protas, kaip loginis mąstymas, arba loginis samprotavimas, argumentų naudojimas poveikį daro, jeigu iš viso daro, bet netiesiogiai. Protas gali veikti tik protą, tad formaliai poveikio darymas atitinka galios apibrėžimą, bet tai netikras poveikis nes kitam protui galima daryti tik laisvanorišką poveikį, jei protas poveikio nepriima pats, tai jokio poveikio ir nėra. Todėl jeigu galima gretinti šiuos žodžius, proto galia yra „silpna galia“ ir labai nepatikima. Tiesiogiai poveikį realiam pasaulyje aplinkai ir žmonėms gali turėti tik sąmonės valdomas kūnas. Kadangi jo poveikis būna tiesioginis ir realus fizinis, tai įprasta kalbėti apie kūno jėgą ir tik šiek tiek abstrakčiau ir plačiau – kūno galią.

Tokia situacija, jeigu imsime pavienį žmogų. Mes matome, kad pavienio žmogaus galia ir jėga yra labai ribota, netgi juokingai maža. Šiek tiek „silpnos galios“ turi protas, bet toks poveikis nepatikimas ir negarantuotas, šiek tiek jėgos turi žmogaus kūnas, bet jai nugalėti paprastai užtenka sujungtos dviejų kitų kūnų jėgos. Tad jeigu pavienis žmogus yra niekingai silpnas, kaip tada atsiranda „galingas žmogus“? Jeigu žmoguje galios nerasta, kur „galia“ įsitaiso?

Vienas būdas didinti galią yra sutelkti fizinę jėgą ir proto galią, kuriant socialinę sistemą ir ideologiją. Tokios socialinės ir ideologinės sistemos viršuje stovintis žmogus „galingas“, nes jo sąmonė gali šia aplinka manipuliuoti ir daryti savo norimą poveikį pavieniam individui. Kita vieta, kurioje įsitaiso galia ir jėga ir mokslo sukurta technika. Manipuliuodamas tokia technika, žmogus taip pat gali turėti potenciją arba ją realiai naudoti poveikio darymui. Reikia suvokti, kad kiekvienu atveju galia yra ne pačiame žmoguje, bet sistemoje arba technikoje. Už jos stovintis žmogus yra, ar gali būti, tik idiotas su mygtuku, kurio galia yra ne jame pačiame, bet tame mygtuke, esančiame jo rankose.

Žmonėms už šių „mygtukų“ yra kelios galimybės: jie gali būti gėrio skleidėjai, nors per žmonijos istoriją to dar nėra buvę, jie gali „racionaliai“ aptarnauti savo „sistemą“ („mygtuką“) ir mąstyti tik iš jos poreikių, ir blogio įsikūnijimai, totalitarizmo skleidėjai. Vidurinis atvejis yra pirmo ir paskutinio mišinys, nes „racionalistai“ gali šiek tiek pasitarnauti gėriui, bet taip pat įnešti pakankamai daug blogio, jeigu tai yra tik „racionalus“ sistemos aptarnavimo poreikis.

Kur visoje šitoje situacijoje yra psichotroniniai ginklai ir psichotroninis valdymas? Akivaizdu, kad galia čia yra įsitaisiusi technikoje, ir tokios technikos naudojimas svyruoja tarp racionalaus sistemos poreikių tenkinimo ir gryno blogio, jeigu ji būtų panaudota atviram ir tiesioginiam visuomenės pavergimui. Bet iš esmės tai ta pati situacija, kurią minėjome kalbėdami apie „idiotą su mygtuku“, nes tame žmoguje, kuris valdo tokią techniką paprastai nieko nėra, ir jo

poveikio darymo galimybės susikoncentruoja tame mygtuke, kurį jis valdo. O atsakomybė už viską tenka mokslininkams, kurie tokius mygtukus idiotams kuria.

Tad išvada tokia: „galingas žmogus“ tikrovėje yra viso labo „idiotas su mygtuku“. Ir sukūrus psichotroninę techniką, jis, šis idiotas, gavo patį pavojingiausią „mygtuką“, koks tik iki šiol buvo sukurtas.

2008-09-16, Kaišiadorys

Monstrum in animo

Dar Platono laikais buvo žinoma, kad niekšas moralę naudoja tik kaip priedangą – jam svarbu tik atrodyti doram kitų žmonių akyse, bet slapta jis nesibodi jokių niekingų priemonių savo tikslams pasiekti, svarbu tik kad niekas nesužinotų. Žmonių, visuomenės nuomonė yra svarbi, tad ji pamaitinama iliuzijomis ir niekšo padorumas tuo užsibaigia.

Kita vertus, niekšas labai akylas savo paslapčių klausimu, nes jų iškilimas į viešumą, gali lengvai sugriauti iliuzijas, kuriomis maitinama visuomenė. Todėl paslaptys saugomos akylai, jos yra „šventos“. Aišku ir tai, kas yra didžiausia paslaptis – tikrasis niekšo veidas, kurio jis pats atskleisti nenori, ar kai kuriais atvejais gal net bijo. Ypač bijo tada, kai dalyvauja ar planuoja dalyvauti padarumo spektaklyje, nes tada būtų sunku įsikomponuoti į bendrą vaizdą. Kas tinka pavieniams žmonėms, tas nemažiau galioja ir, pavyzdžiui, organizacijoms, kurios nesibodi naudoti niekšiškų metodų prieš žmones, svarbu tik kaip tuos metodus pateiksi, arba kaip pateiksi žmogų, prieš kurį tokie metodai naudojami.

Nenuostabu, kad valstybinė paslaptis, kuri šiaip kai kuriais atvejais yra reikalinga ar net būtina, tampa niekšų priebėga ar net perykla. Žinant, kad niekšiškas priemonės ir metodus galima net įstatymiškai paslėpti nuo visuomenės, pradedama nebijoti, kad į viešumą išlįs tikrasis tokių organizacijų veidas. Situacija kuo puikiau atitinka minėtą apibūdinimą: gali daryti ką tik nori, svarbu tik kad nesužinotų visuomenė. Tad, kaip buvo sakyta, savo dorumu rūpinamasi tik tol, kol turimas galvoje įvaizdis visuomenėje, kuris kol kas dar laikomas reikalingu ir naudingu dalyku, nors nenustebčiau jeigu ir tai pasikeistų.

Niekšo ar niekšų organizacijos priemonių ir metodų arsenalas yra platus – jį sudaro melas, šmeižtas, fabrikavimas, kuriais norima gadinti žmogaus įvaizdį ir taip visuomenės akyse pateisinti savo niekingus tikslus ir priemones. Toliau grasinimai ir šantažas, kuriais norima valdyti žmogų ir begalė kitų priemonių, kurių tikslas palaužti žmogaus valią ir įgyti absoliučią kontrolę. Prie tokių niekingų metodų priklauso ir įsibrovimas į pačią privačiausią žmogaus sferą, kuri yra sąmonė ir protas. Niekšas grasina ne tik žmogaus kūnui, bet mūsų laikais jis turi priemones šeiminkauti ir žmogaus sąmonėje ir kol kas apsisaugoti nuo tokio elgesio priemonių nėra. Maža to, tokie niekingi metodai yra valstybės paslaptis. Niekšybė – valstybinė paslaptis.

Tai yra įprasti veikimo metodai, bet jie akylai saugomi, kad neiškiltų viešumon, nes rūpi įvaizdis. Gali būti bandoma pateikti: „Ne, ne mes

niekšai, bet jis arba jie, todėl mes galime daryti ką norim ir kaip norim.“ Tipiška melo dozė, pompuojama į viešąją sąmonę.

Kaip jau buvo galima suprasti, efektyviausias būdas apsisaugoti nuo tokio teroro – nuplėšti melo uždangą ir neleisti niekšybei vaikščioti po padorumo kauke. Melas yra melas, šmeižtas yra šmeižtas, fabrikacija yra fabrikacija, o tokiais būdais veikiantys tipai yra niekšai ir jokios melo uždangos to nepaslėps ir nepakeis.

2008-10-04, Kaišiadorys

Psichotroninis holokaustas

Įsivaizduokime, kad valstybės organizacija nori su kuo nors susidoroti (galite nesakyti, kad taip nebūna, pats patyriau). Kaip tai padaryti? Ir kaip tai padaryti rafinuotai ir šiuolaikiškai? Taip pat kaip tai padaryti taip, kad būtų nesugadintas spektaklis, ir kad nusikaltėliu taptų auka, o ne valstybė? Mokslininkai tam jau sukūrė priemones ir jos yra vis plačiau naudojamos. Ar labai sėkmingai, ar ne – kitas klausimas. Bet koku atveju, sukelti nepageidaujama žmogui kančią ir apkartinti gyvenimą (švelniai tariant) tikrai galima. Ir svarbiausia viską galima pateikti taip, kad išsigimėliu būtų laikoma ne valstybė, bet valstybės susidorojimo auka.

Taip, mes kalbame apie supermodernų psichotroninį persekiojimą. Apie tą patį, kuriuo daug kas netiki (už pinigų ar iš kvailumo – atskira diskusija) ir apie kurį saujelė žmonių žino. Tie, kas norite galite tikėti, kad valstybė savo tikslams pasiekti naudoja maldaknyges, o aš sakau, kad naudojamas psichotroninis modeliavimas, poveikis, kankinimas, terorizavimas ir fabrikavimas.

Taigi savo nelaimei žinantiems priklausau ir aš. Tad pamėginsiu su visais pasidalinti tuo, ką žinau. Tai darau jau daugiau nei metus šiame bloge, bet dabar pasistengsiu pateikti tai, kas yra tikrai objektyvu ir patikima. Ar aš patikimas informacijos šaltinis, galite abejoti, tačiau yra dalykų, kuriais suabejoti neįmanoma (nebent būtų atvejis, kurį minėjau ir kurį pavadinau atskira tema).

Susidoroti su žmogumi galima fiziškai, tai daro nerafinuoti nusikaltėliai, arba kada reikia. Bet nevisi jie tokie ir technika leidžia panaudoti rafinuotesnius metodus ir rafinuotesnį sadizmą, susikuriant sau kito žmogaus kančios spektaklį. Tokių priemonių naudojimas rodo, kad tokie spektakliai turi paklausą, jie matyt reikalingi mūsų naujai antžmogių rasei, kurie iš žemesnės rasės naikinimo nori pasidaryti sau pramogą ir malonumą. Antžmogiai aišku valdo valstybę, o „paprasti žmonės“ yra žemesnė rasė.

Tad pamėginsime apžvelgti patentus, kurie patvirtina, kad antžmogiai jau turi prietaisus, kurie leidžia valdyti tai, ko iki šiol nevaldė joks valdžios maniakas. Ir šį kartą tai padarysime lietuviškai.

Pradėsime nuo patento #3951134, kuris vadinasi “Apparatus and method for remotely monitoring and altering brain waves” (aparatas ir metodas nuotoliniam smegenų bangų stebėjimui ir keitimui). Pavadinimas atskleidžia pačią šio prietaiso esmę. Galima išskirti kelis svarbius aspektus: aparatas stebi smegenų bangas, t. y. gali užfiksuoti ir dešifruoti pagal bangas smegenyse esančią informaciją ir taip pat gali daryti smegenims norimą poveikį. Patente sakoma: ”Pateiktas išradimas yra aparatas ir metodas, skirtas smegenų bangų

stebėjimui, kurio visi elementai veikia per atstumą tiriamojo atžvilgiu.” (#3951134).

Svarbiausias momentas ir yra tai, kad minėtos funkcijos veikia per atstumą. Tai yra, nereikalingas joks kontaktas, jokie jutikliai ir jokie elektrodai. Galima skenuoti ir veikti smegenis, žmogui apie tai net nežinant. Kai pradeda jausti manipuliavimą, jis, neturėdamas pakankamai informacijos, negali paaiškinti nei kas, nei kaip. Kada pradeda ką nors aiškinti, pareikalaujama „įrodymų“ ir konkrečių faktų. O kaip juos gauti, jei nežinai nei kas ir kaip, bent jau iš pradžių. „Protingi“ žmonės tada pareiškia: vaidenasi... sąmokslo teorija...

Bet patentas viską paaiškina ir tos iš pažiūros protingos išvados apie žmogų pasirodo ne tokios jau protingos – iš nežinojimo arba dar blogiau. Bet pats laikas žinoti, tapti žinančiais. Tad tęskime toliau ir pasiaiškinkime, kaip šiais laikais susidorojama su žmogumi, kurio niekam nereikia.

Patente #6011991 “Communication system and method including brain wave analysis and/or use of brain activity” (komunikacijos sistema ir metodas, įskaitant smegenų bangų analizę ir (arba) smegenų aktyvumo naudojimą) paaiškinama, iki kokio lygio šiuolaikinės technologijos leidžia dešifruoti smegenų bangų informaciją. Patente sakoma: “Kitas šio išradimo tikslas yra pasiūlyti sistemą, kuri gali identifikuoti konkrečius mazgus žmogaus smegenyse, kurių sužadinimas veikia tokias būsenas kaip apetitas, alkis, troškulys, bendravimo įgūdžiai, <...> mąstymo procesas, depresija ir pan. <...> Nustačius tokius mazgus, juos galima specialiai stebėti, naudojant vieną ar daugiau jutiklių, kad būtų galima analizuoti elgesį arba komunikaciją arba žodžius, frazes arba mintis (!).” (#6011991)

Tai rašoma išradimo patente. Parašyta: galima dešifruoti ir stebėti visą smegenų veiklą, įskaitant būsenas, jausmus, emocijas ir mintis. Ir dar per atstumą! Gal kam nors atrodo, kad tai pasakos, kad tai iš fantastikos srities? Mokslas žengia į priekį, patartina žengti į priekį su mokslu koja kojon, kad neatrodytum kvailiu.

Bet ne čia visas grožis. Galite pasakyti, jog tai, kad galima skaityti žmogaus mintis, privačias, visai neblogas dalykas, netgi naudingas. Bet reikalas tas, kad galima ne tik skaityti, bet ir daryti poveikį smegenims. Pavyzdžiui, jei reikia kokios nors būsenos, pavyzdžiui, kaltės, melo būsenos, arba reikia kokios nors minties. Patentai sako – galima padaryti! Reikia operatyvinio tyrimo – mintis yra. Reikia ką nors apkaltinti kuo nors – padarysim jausmą, būseną žodį – ką tik nori. Čia ir yra visas technikos grožis. Ji neįkainojama, kai reikia su kuo nors susidoroti taip, kad net nespėtų atsitokėti.

Imkime patentą #0124848 "Method and apparatus for electromagnetic modification of brain activity" (metodas ir aparatas, skirtas smegenų aktyvumo modifikavimui elektromagnetinėmis bangomis). Jame aprašoma aparato paskirtis: "Išradimas susijęs su metodu ir aparatu, skirtu elektromagnetinėmis bangomis keisti smegenų aktyvumą <...>, o taip pat nuo jo priklausantį žmogaus elgesį." (#0124848) Būtent taip ir parašyta, galima elektromagnetinėmis bangomis keisti, arba kitaip sakant valdyti žmogaus elgesį. Ką čia kalbėti apie būsenas, jausmus ir mintis, galima valdyti elgesį! Ar nebus taip, kad visiems žinomas fabrikavimas (būsenos, mintys) prasideda jau čia, kai žmogus dar tik pradeda veikti. Atrodo veikia, kažką daro jis pats, bet ar visada tai iš tikrųjų jis?

Šis patentas, neva nurodo ant galvos dedamų jutiklių naudojimą. Neapsigaukime! Mes jau matėme patentus, kurie aprašo smegenų veikimą per atstumą, be jokių jutiklių ir žmogui net nenučiuojant. Kita galimybė – implantų naudojimas. Aukščiausiu lygiu įslaptintų technologijų greičiausiai patentų agentūroje nerasime. Bet jeigu yra tokie patentai, tai realiai akivaizdu, kad yra ir dar gudresnių technologijų.

Galima įsivaizduoti tokios technikos galimybes, kai pavyzdžiui, reikia sufabikuoti nusikaltimą. Tai yra, šiuo metu galima sufabikuoti ne tik įrodymus ir apkaltinti nekaltą žmogų, bet galima net sufabikuoti pačius nusikaltimo veiksmus. Žmogus veikia, bet iš tikro veikia ne jis. Apie tai žmonės turbūt dar net nesapnavo.

Bet čia ne viskas. Galima fabikuoti mintį, ją dešifruoti, matyti ekrane ir tuoj pat žmogaus galvoje į ją iš karto reaguoti. Kaip tai padaroma? Amerikiečiai šį metodą vadina Voice to Skull (balsas galvoje). Naudojama ta pati elektromagnetinė radiacija. Patente #6587729 "Apparatus for audibly communicating speech using the radio frequency hearing effect" (balso perdavimo aparatas, naudojant radijo dažnio akustinį efektą) sakoma: "Kitas išradimo tikslas yra panaudoti radio dažnio akustinį efektą, užkoduotų signalų tokiam demoduliuojimui (galvoje), kad jie būtų suprantami žmogui, įskaitant šneką."

Dabar įsivaizduokite, kad kokie idiotai prisipirkę tokių aparatų ima plirpti jūsų galvoje visokias nesąmones, terorizuoti, tyčiotis, juoktis, grasinti. Ne, tai ne šizofrenija mielieji, tai šiuolaikinis mokslas... Ir įsivaizduokite, kad visas šis „mokslas“ vieną dieną tarsi lavina užgriūva jus visu savo baisumu ir šlykštumu. Atrodo nepalūžti po šia našta neįmanoma. Bet taip nėra. Aš ištvėriau ir didžiausia mano stiprybė dabar yra žinojimas. Dar didesnė stiprybė yra išankstinis žinojimas, net viso to nepatyrus. Toks ir yra pagrindinis tikslas.

Aišku tai ne viskas, be poveikio elgesiui, būsenoms, fabrikavimo, terorizavimo yra dar kankinimas. Apie psichotroninį kankinimą, aišku,

nerasite nei vieno patento. Bet tai vienas iš pagrindinių ginklų siekiant susidoroti su žmogumi. Gali būti sunku suprasti kodėl žmonės žudosi, bet tokia „psichotronika“ gali padėti suprasti daug ką. Taip pat ir apie tai, kokiame pasaulyje mes gyvename ir gyvensime, neskaitant visų brukamų iliuzijų. Bet žinojimas yra didelis ginklas, jis suteikia stiprybės. Padeda išgyventi. Gal kam nors padės ir tai, ką rašau, nors apsisaugojimo nuo tokio tyčiojimosi nėra, bent aš nežinau.

2008-10-20, Kaišiadorys

Nauja tardymo fabrikavimo matrica

Ankstesniame įrašė minėjau, kad blogą pradėjo lankyti taip pat ir garbūs svečiai. Laukiu, kad svečiai aplankys mane ir asmeniškai, bet nesulaukiu – kaip ir visada jie nusprendė pakankinti mane iš savo nepasiekiamų aukštybių, asmeniškai nepasirodydami.

Laukiu rimtos atakos ir patyriau dar vieną, bet šį kartą naujovišką, tardymo-fabrikavimo matricą. Buvo išmesta ant stalo ir naujų kortų su košmaro ir siaubo elementais. Man buvo parodyta kiek jie gali valdyti mano psichikos funkcijas ir taip pat kūną. Tai buvo košmaras ir siaubas nemiegant ir nesapnuojant – visą savaitę praleidau nesumerkęs akių ir antrą savaitę miegodamas tik po kelias valandas, bet ne tai buvo kančia: su psichotronine technika galima padaryti, kad nereikėtų ir nenorėtų miegoti, kad ir pusę metų. Dabar miegoti jau leidžia, tačiau miegoti galiu tik užsidegęs šviesą, nes atavistinių centrų smegenyse stimuliavimas sąmonę veikia pakankamai stipriai.

Tardymo matricos programa tikrai yra įspūdinga, ji bando „prisiūti“ žmogui kiekvieną mintį ir vaizdinį, galiausiai pasiekiant komišką rezultatą, kai žmogui „prisiūnamos“ viso pasaulio bibliotekų romanų užuominos. Kai su tardymo matrica pasiekėm šį momentą, vos nelūžau iš juoko. Mano atsakymas buvo toks: visą bylos medžiagą suvežti į vieną prokuratūrą neužteks viso pasaulio sunkvežimių, ką jau kalbėti apie DVD su detektyvais, trileriais ir siaubo filmais. Balti fosforiniai siūlai smegenyse matosi už pusės kilometro.

Aiškų siaubo ir gasdinimo elementų nuvertinti nereikėtų, nes poveikis labai realistiškas. Vienas pavyzdys su skonio pojūčio valdymu, kai valgydamas kotletą pajutau egliašakės spyglių skonį, po ko iš karto dingo apetitas ir valgyti nebaigiau. Visi manau suprantate kokia užuomina yra egliašakė, kokie vainikai iš jų pinami. Pojūčių valdymo smulkiau neaprašinėsiu, kad nesusidarytų klaidingas įspūdis.

Be pojūčių buvo ir kitas įdomus matricos elementas tai kabelinės televizijos ir interneto valdymas, kai atjunginama nuo bendro tinklo ir prijungiama prie specialiai paruoštos matricos (televizijos ir interneto) ir bandoma klaidinti bei gasdinti. Tačiau tai supratau beveik iš karto ir kurį laiką su įdomumu stebėjau, bet paskui pradėjau nekreipti dėmesio. Interneto nepatikrinau iš kitų vietų, bet savo internete, tinklaraščiuose, turėjau progą paskaityti įdomių straipsnių ir pasijuokti iš šito pokšto kvailumo.

Trumpai tariant, buvo savotiška treniruotė, kai tardymo matrica su savo kvaila programa bandė mane „pastatyti ant ragų“ (kitai sakant įveikti arba palaužti valią), o aš *matricą* bandžiau pastatyti ant ragų ir filologinėje plotmėje man tai pavyko, nors nepavyko haliucinacijų

lygmenyje, nes siaubo jausmas yra toks stiprus, kad jeigu košmaras būtų tęsiamas iki galo spėju, kad išsijungtų sąmonė.

Interneto ir televizijos nepatikrinau iš kitų vietų, bet spėju, kad pagal mano IP adresą siunčiami specialiai paruošti tinklalapiai. Jeigu ne, tai gal ir kiti pastebėjo neįprastų interneto matricos pokštų. Tokiu atveju galėjo, nepatikrintais duomenimis, būti išduota visa rezervato matrica.

2008-11-30, Kaišiadorys

Skepticizmo skurdas

Naršydamas internete netikėtai aptikau reakciją į savo blogą ir iš prisiekusių skeptikų, profesionalių abejotojų, klubo. Nenagrinėsime tokių intelektualinių nuostatų specializacijos implikacijų. Trumpai tik paminėsime, kad kaip ir normalus kūnas, taip ir protas turi būti proporcingas. Visur atkišti tik savo abejonę yra baisiai negudru. Kitas žmogus gali padaryti tą patį, galėčiau ir aš, bet geriau nuo abejonės pačiais skeptikais susilaikysiu (kol kas), nepaisydamas įžangos užuominų. Mano tikslas yra parodyti vien tik abejonės skurdą ir neproduktyvumą. Wikipedijoje radau tokį abejonės apibrėžimą: abejonė yra būseną tarp tikėjimo ir netikėjimo, dar galiu pridurti, kad tai yra ir būseną tarp žinojimo ir nežinojimo. Kitaip sakant, tai realiai yra intelektualinio paralyžiaus būseną. Jeigu iš jos neišvaduoja kitos intelektualinės nuostatos (būtent apie tai ir kalba), tai yra, jeigu neperžengiamas skepsis ir abejonė ir nesiimama kitų intelektualinių veiksmų, tai žmogus visą gyvenimą lieka proto invalidu, sukaustytu paralyžiaus. Tiesos neįmanoma pažinti. Nieko neįmanoma užtikrintai žinoti. Filosofų skeptikų ydingojo rato paralyžius. O gal tai tik buitinių abejotojų ir netikėtojų klubas ir forumas? Reikėtų daugiau pasidomėti, kaip jau ne kartą buvo sakyta. Kaip ten bebūtų, bent jau vieną dalyką šie skeptikai tikrai žino, kad šis blogas ir psichotroninis visuomenės užvaldymas yra tik marazmas („toli pažengusi silpnaprotystė“). Jų abejonių aš sklaidyti nesiruošiu, nors jie tam ir provokuoja ir bando visą pasaulį šokdinti naudodami savo negudrią taktiką. Galiu atsakyti – o jūs pabandykite išsklaidyti mano abejonę, jūsų skepticizmu...

2008-12-01, Kaišiadorys

Ką rezga žiurkės?

Žiurkės šiaip yra nemielas parazitas, bet dar nemielesni parazitai yra žmonės žiurkės. Daug kas galbūt nesupranta apie ką aš čia, kas yra tie žmonės žiurkės? Kalba čia tikrai ne apie kiniečių horoskopus ir ne apie žiurkės metus. Žmonių padermė, kurią galima taip vadinti apibūdinami savo specifiniu užsiėmimu ir metodais, kuriems pavadinti visuomenėje net normalių lietuviškų žodžių nėra, tad panaudosiu angliškus atitikmenis „street theatre“ (gatvės teatras) ir „gang stalking“ (gaujinis pjudymas). Toks persekiojimas gali vykti visur: gatvėje, bet kokioje kitoje viešoje vietoje ar net darbe. Būtent dėl tokios savo pramogos žiurkės yra tokios nemielos.

Bet žiurkių vaidmuo tokiais spektakliais neapsiriboja, jie yra ir vaizduojamieji paprastų žmonių visuomenės „lyderiai“ be postų, stebintys žmones, renkantys informaciją, skleidžiantys dezinformaciją ir svarbiausiai terorizuojantys auką naudodami savo žiurkių tinklą. Kiekviename mieste ir miestelyje veikia toks tinklas, dirbantis savo niekingą darbą. Todėl žiurkių tinklą galima vadinti tam tikru kanalu tarp visuomenės „apačių“ ir „viršūnių“ visur, žiurkių tinklas yra tam tikras visuomenės valdymo ir spaudimo darymo būdas, tam tikslui kaip vieną iš priemonių naudojant informaciją, ypač apie privatų žmogaus gyvenimą, kuris šiaip turėtų būti paslaptis. Informacija yra viena iš žiurkių privilegijų.

Nesakysiu kaip tokias žiurkes visuomenėje atskirti, tegul tie kas nepriklauso žiurkių tinklui truputėli pagalvoja. Padarysiu vieną užuominą: reikia dar kartą perskaityti ankstesnę pastraipą ir galvojant turėti galvoje psichotroninę techniką, jos galimybes. (Tarp kitko, yra toks terminas kaip „kurmiai“, bet gatvės lygyje man labiau patinka žodis žiurkės. Nes kermis dažnai savo darbą kur nors įsirausęs dirba vienas, o žiurkės veikia tinklu ir stambiu mastu, bent jau aukai taip atrodo.)

Kadangi viena iš jų užduočių yra vaidintis žmonėms, tai šiuos padarus dar galima vadinti žiurkėmis vaiduokliais. Suprasti kodėl – labai paprasta: viena vertus, žiurkių niekur nėra (yra tik paprasti praeiviai, nepažįstami, pažįstami, bendradarbiai), bet tuo pačiu jos ir yra (būtent – žiurkės), o vienu metu būti ir nebūti gali tik vaiduokliai. Dėl tokios žiurkių prigimties, apie jas su kitais geriau net nebandyti kalbėti, ypač su pačiomis žiurkėmis, nes nesunkiai galima užkibti ant šio kabliuko. O jei taip atsitiko, tai žiurkių visuomenėje procedūros paruoštos iš anksto ir jos yra negailestingos, galinčios atsiliepti visam likusiam žmogaus gyvenimui.

Svarbus momentas – ar galima prieš žiurkes atsilaikyti? Dėl savo vaiduokliškos prigimties, jos labiausiai veikia persekiojamo žmogaus sąmonę. Žiurkės turi vaidintis, bet čia ir yra svarbiausias momentas jos tik „vaidenasi“ ir didžiausia katastrofa žiurkei yra išsiduoti, kad ji

yra žiurkė. Nors ir čia yra savo gudrybių – dažnai naudojama žiurkių tinklo rotacija. Tai ypač lengva dideliame mieste, o mažesniame miestelyje, kur visi visus pažįsta yra sunkiau ir išsidavimas čia tikrai gali sugadinti visą žiurkės karjerą, bent jau toje vietoje, ypač ten, kur yra daug normalių žmonių. Tad prieš žiurkes galima atsilaikyti, net visai nesunkiai, nors tokios žiurkių pramogos ir užklausinė veikla labai padidina atskirtį. To turbūt ir siekiama, nes atskirtyje žmones lengviau valdyti arba net susidoroti.

2008-12-12, Kaišiadorys